

Sygn. akt IV Ka 815/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Jacka Kowalskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2019 r.

sprawy M. G.

syna M. i I. z domu M.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 244 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 25 kwietnia 2018 r. sygnatura akt II K 890/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) uchyla rozstrzygnięcia w pkt. IV dyspozycji o karze łącznej, w pkt. V o srodku karnym, w pkt. VI o kosztach procesu,
- 2) pkt. II dyspozycji nadaje treść: oskarżonego M. G. uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. II i VI części wstępnej, stanowiących ciąg przestępstw z art.244 kk i art.64 § 1 kk, za który na podstawie art.244 kk i art.64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- 3) zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów procesu w zakresie powyższego skazania w I i II instancji, zaś wydatki poniesione w tej części zalicza na rachunek Skarbu Państwa,
- 4) oskarżonego M. G. uniewinnia od zarzucanych mu czynów a opisanych w pkt. I, III, IV i V części wstępnej wyroku, stwierdzając, że koszty procesu w tej części ponosi Skarb Państwa,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. J. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn.akt IV Ka 815 / 18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył M. G. o to, że:

I. w okresie od 22 do 27 sierpnia 2016 roku w R. w woj. (...)

trzymając w ręku nóż typu finka groził swojej matce I. G. pozbawieniem życia, które to groźby wzbudziły w niej uzasadniona obawę spełnienia przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 31.05.2016r. (sygn. II K 972/15) na karę łączną jednego roku pozbawienia wolności w tym zaś za czyn z art. 207§1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał od 10.11.2015 roku do dnia 23.05.2016 roku

tj. o czyn z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w okresie od 22 do 27 sierpnia 2016 roku w R. w woj. (...) nie

zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 6 maja 2014 roku Sygn. akt II K 238/14 nakazu opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną I. G. oraz nie stosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 31 maja 2016 roku sygn. akt. IIK 972/15 zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej I. G. na odległość mniejsza niż 30 metrów na okres dwóch lat przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 31.05.2016r. sygn. II K 972/15, na karę łączną jednego roku pozbawienia wolności, w tym za czyn z art. 244 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od 10.11.2015 roku do dnia 23.05.2016 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w dniu 7 września 2016 roku w R. w woj. (...) groził I. G. pozbawieniem życia i zdrowia, które to groźby wzbudzały w niej uzasadniona obawę spełnienia przy czym popełnienia zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 31.05.2016r. (sygn. II K 972/15), na karę łączną jednego roku pozbawienia wolności za czyn z art. 207§ 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od 10.11.2015 roku do dnia 23.05.2016 roku

tj. o czyn z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w dniu 7 września 2016 roku w R. woj. (...) dokonał zaboru w

celu przywłaszczenia złotej biżuterii w postaci trzech pierścionków oraz złotej obrączki o łącznej wartości 1000 zł na szkodę I. G.,

tj. o czyn z art. 278 §1 kk

V. w dniu 7 września 2016 roku w R. w woj. (...) nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 6 maja 2014 roku Sygn. akt IIK 238/14 nakazu opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną I. G. oraz nie stosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu rejonowego w Świdnicy z dnia 31 maja 2016 roku sygn. akt. IIK 972/15 zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej I. G. na odległość mniejsza niż 30 metrów na okres dwóch lat przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 31.05.2016r. sygn. II K 972/15, na karę łączną jednego roku pozbawienia wolności, w tym za czyn z art. 244 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od 10.11.2015 roku do dnia 23.05.2016 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk

VI. w dniu 8 listopada 2016 roku w R. w woj. (...) nie zastosował się

do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 6 maja 2014 roku Sygn. akt IIK 238/14 nakazu opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną I. G. oraz nie stosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu rejonowego w Świdnicy z dnia 31 maja 2016 roku sygn. akt. IIK 972/15 zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej I. G. na odległość mniejsza niż 30 metrów na okres dwóch lat przy czym popełnienia zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 31.05.2016r. sygn. II K 972/15, na karę łączną jednego roku pozbawienia wolności, w tym za czyn z art. 244 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od 10.11.2015 roku do dnia 23.05.2016 roku,

tj. o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2018r. sygn. akt II K 890 /16:

I. oskarżonego M. G. uznał za winnego czynów opisanych w punktach I i III części wstępnej wyroku, tj. występków z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. G. uznał za winnego czynów opisanych w punktach II, V i VI części wstępnej wyroku, tj. występków z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 244 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego M. G. uznał za winnego czynu opisanego w punktach IV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 91 § 2 kk połączył wyżej wymierzone oskarżonemu M. G. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 41a § 1 kk orzekł wobec oskarżonego M. G. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej I. G. na odległość mniejszą niż 100 (sto) metrów, na okres 10 (dziesięciu) lat;

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17.1 ust. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego M. G. od ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty, zaliczając wszelkie poniesione tymczasowo wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w części nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 438 kpk w zw. z art. 427 § 2 kpk, apelujący zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 182 k.p.k. w zw. z art. art. 186 § 1 k.p.k, które miało wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, przejawiające się w ustaleniu winy i sprawstwa oskarżonego za czyny określone w art. 190 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. oraz art. 244 k.k. (w dniu 7 września 2016 r.) na zeznaniach świadków I. G. oraz J. G. w postępowaniu przygotowawczym, w sytuacji gdy ww. osoby jako osoby najbliższe odmówiły składania zeznań w postępowaniu sądowym;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, które miało wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, przejawiające się w odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. G., co w konsekwencji doprowadziło do:

2) błędów w ustaleniach, faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, przejawiających się w:

- uznaniu, iż oskarżony M. G. w dniu 7 września 2016 r. przebywał w lokalu mieszkalnym matki I. G. przy ul. (...), w sytuacji gdy oskarżony nie przebywał w tym dniu w mieszkaniu matki; ,

III. Na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk wnoszę o:

1) zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia w pkt I i III poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu w tym punktach czynów;

2) zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia w pkt II poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, a w konsekwencji wyeliminowanie ww. orzeczenia z dyspozycji pkt II wyroku, tj. z jego części dotyczącej ciągu przestępstw i wskutek tego wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze niższym, także z zastosowaniem art. 37a k.k.

3) uchylenie pkt IV i V zaskarżonego rozstrzygnięcia;

a ewentualnie gdyby tut. Sąd nie podzielił stanowiska obrony w zakresie wniosku określonego w pkt 2 apelacji, wnoszę o orzeczenie wobec oskarżonego kary w wymiarze niższym niż w pkt II zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Jednocześnie wniósł o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w wysokości według norm przepisanych, jednocześnie oświadczając, iż koszty nie zostały one opłacone ani w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest w zasadna, choć nie wszystkie jej wnioski końcowe zasługują na pełne uwzględnienie.

Apelujący nie kwestionuje ustaleń zaskarżonego wyroku w kwestii sprawstwa i zawinienia oskarżonego co do przypisanych mu występków z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, opisanych w pkt. II i VI części wstępnej, wszak skazanie oskarżonego opiera się o wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał swą winę oraz faktu zatrzymania oskarżonego przez policję na miejscu przestępstwa w dniach 31.08.2016r. i 8.11.2016r. (notatki i protokoły zatrzymania k. 36-7, 9-41 akt).

Jak to natomiast trafnie zarzuca apelujący, zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie został dotknięty uchybieniami proceduralnymi opisanymi w pkt. I - 1) i 2) zarzutów, które skutkowały wadliwymi ustaleniami faktycznymi wyroku i tym samym nie mogą być zaakceptowane.

Otóż skoro jedyne dowody obciążające oskarżonego w zakresie czynów I i III (grózb wobec pokrzywdzonej I. G.), IV(kradzieży na jej szkodę) stanowiły zeznania świadków I. G. i J. G., które jako osoby najbliższe dla oskarżonego skorzystały przed sądem z przysługującego im prawa odmowy zeznań w trybie art. 182 kpk, to nader oczywistym pozostaje stwierdzenie, że zeznań tych osób złożonych w postępowaniu przygotowawczym sąd dla potrzeb ustaleń faktycznych wykorzystać nie mógł. Sąd Rejonowy zreflektował się tu niestety dopiero na etapie pisemnych motywów wyroku, co sam przyznał na k. 3- 4 tychże motywów. Ponieważ także zeznania innych przesłuchanych w sprawie świadków (M. Ś. i T. Ś.) nie dostarczyły dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego w omawianym zakresie zarzutów I, III i IV, to wnioskowana w apelacji zmiana wyroku stała się uzasadniona.

Słusznie autor apelacji podkreśla także, że na bazie pozostałych dowodów przeprowadzonych przed sądem również nie ma podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa co złamania w dniu 7 września 2016r. zakazu sądowego, opisanego w zarzucie V aktu oskarżenia. Oskarżony wyjaśnił, iż w dniach 6-7 września 2016r. nie przebywał w mieszkaniu matki a u T. Ś. w R.. Jakkolwiek tenże ostatni przesłuchany w charakterze świadka nie kojarzył z niczym daty 7 września 2016r. i wedle jego relacji oskarżony odkąd wyszedł na wolność to codziennie mieszkał u matki, to jednak świadek wprost wskazał, że nie przebywał w mieszkaniu I. G., nie chodził tam (k. 193 v). Zatem takiej treści zeznania świadka w istocie nie obalają wyjaśnień oskarżonego w omawianym zakresie.

Opisana sytuacja dowodowa przemawia za dokonaniem zdecydowanej korekty zaskarżonego wyroku.

Po pierwsze, uchylono jego rozstrzygnięcia w pkt. IV dyspozycji o karze łącznej, w pkt. V o środka karnym (związanym ze skazaniem za czyn z art. 190§ 1 kk), w pkt. VI o kosztach procesu.

Po drugie, pkt. II dyspozycji nadano nową treść, tj. oskarżonego M. G. uznano za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. II i VI części wstępnej, stanowiących ciąg przestępstw z art.244 kk i art.64 § 1 kk, za który na podstawie art.244 kk i art.64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności, w którym to zakresie zwolniono oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów procesu w I i II instancji, zaś wydatki poniesione w tej części zaliczono na rachunek Skarbu Państwa.

Ponieważ oskarżony działał w ramach powrotu do przestępstwa i to recydywy specjalnej z art.64 § 1 kk, to mimo że do tych dwóch czynów przyznał się, niestety nie zasługuje na łagodniejsze potraktowanie i skorzystanie przy wymiarze kary z dobrodziejstwa art. 37 a kk przez wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju niż przewidziana w ustawie w art. 244 kk kara pozbawienia wolności. Postulowane w apelacji kary o charakterze wolnościowym (grzywna czy ograniczenie wolności) nie spełnią ani wychowawczych ani prewencyjnych celów kary wobec oskarżonego, który jest sprawcą wysoce zdemoralizowanym, uprzednio już dwukrotnie karanym sędownie, m. in. także za występki fizycznego i psychicznego znęcania nad matką I. G., do której mieszkania – wbrew zakazom sądowym - ponownie się sprowadził i złamał zakaz zbliżania się. Tak więc wymierzona kara pozostaje we właściwej proporcji do zawinienia oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości popełnionych występków przeciwko wymiarowi sprawiedliwości oraz stwierdzonego stopnia zdemoralizowania oskarżonego i potrzeby jego wzmożonej resocjalizacji w ramach zakładu karnego. Wobec popełnionych ponownie występków z art. 244 kk oskarżony skruchy ani żalu nie okazuje, zatem nie sposób znaleźć uzasadnienie do ewentualnego wymierzenia niższej kary. Dotychczasowa izolacja okazała się nieskuteczna, nie wywołała pożądanych efektów wychowawczych u oskarżonego, więc wymierzona kara spełnia wymogi art. 53 § 1 i 2 kk.

Zwolnienie od kosztów procesu w omawianej części skazującej opiera się na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, uznaniu, iż wobec orzeczenia kary izolacyjnej oraz braku po stronie oskarżonego jakiegokolwiek majątku i dochodów kosztów tych nie będzie wstanie ponieść.

Po trzecie, oskarżonego M. G. niewinniono od zarzucanych mu czynów a opisanych w pkt. I, III, IV i V części wstępnej wyroku, stwierdzając, że koszty procesu w tej części ponosi Skarb Państwa (art. 632 pkt. 2 kpk).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714).